

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2530/22
25.5.2023 године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Олге Арсовић и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужиоца “Комерцијалне банке” а.д. Београд, ул. Светог Саве бр. 14, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Петровић, адвокат из Београда, ул. Ђуре Јакшића бр. 5, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 54988/21 од 24.2.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.5.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П 54988/21 од 24.2.2022. године у ставу другом и трећем изреке.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке одржан је на снази платни налог издат решењем Првог основног суда у Београду Пл 1672/2017 од 26.5.2017. године у делу у ком је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 527.843,83 динара са законском затезном каматом почев од 9.9.2016 године до исплате заједно са одмереним трошковима тужиоца у износу од 44.650,00 динара, све у року од 15 дана од дана пријема преписа одлуке. Ставом другим изреке, укинут је платни налог издат решењем Првог основног суда у Београду Пл 1672/2017 од 26.5.2017. године у делу у ком је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга преко износа досуђеног ставом првим изреке пресуде од 527.843,83 динара са законском затезном каматом почев од 9.9.2016. године па до коначне исплате, до траженог износа од 638.430,03 динара, са законском затезном каматом на износ од 627.105,83 динара почев од 9.9.2016. године па до исплате, исплати износ од још 110.586,20 динара са законском затезном каматом почев од 9.9.2016. године до исплате а тужбени захтев у овом делу одбијен. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 156.484,00 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је у одбијајућем делу (ставу другом и трећем изреке) како то произлази из садржине жалбе због свих законских разлога.

Испитујући правилност пресуде у ожалбеном делу, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС” бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је са тужиоцем закључио уговор о кредиту, којим је туженом одобрен кредит у износу од 3.078.277,71 динара, са роком отплате од 20 година за куповину дела стамбеног објекта. Тужени се обавезао да тужиоцу на одобрени кредит плаћа камату по каматној стопи у висини од 9% на годишњем нивоу, као и да тужиоцу враћа кредит заједно са припадајућом каматом у месечним ануитетима. Уговорено је да ће уколико тужени не испуњава обавезе, тужилац поред редовне камате зарачунати и затезну камату на износ доспелих, те да ће тужилац раскинути уговор о кредиту, обуставити даље коришћење кредита и одмах у целости наплатити искоришћени део кредита заједно са припадајућом каматом и трошковима ако тужени не плаћа о року доспеле ануитете, два месеца узастопно или три месеца у току једне календарске године, без обзира да ли је корисник својевољно пренео власништво на треће лице или оптеретио непокретност. Након што је тужени престао са измирењем својих месечних обавеза, тужилац му је упутио дана 30.8.2016. године опомену пред утужење, у којој га позива да измири дуговање које на дан 30.8.2016. године износи 198.897,17 динара. Уговор је раскинут дана 9.9.2016. године, те је потврдом о укупном задужењу за туженог тужилац утврдио да је на тај дан дуг туженог у погледу главнице износио 596.515,72 динара, у погледу редовне камате за период 31.1-9.9.2016. године износио 30.590,11 динара, у погледу законске затезне камате за период 29.1-9.9.2016. године 11.324,20 динара, те да укупан дуг износи 638.430,03 динара. Висину дуга по уговору о кредиту од 18.12.1997. године суд је утврдио из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке према ком је кредит проглашен доспелим 9.9.2016. године. Тужени је последњу рату уплатио 16.6.2016. године, са којом је тужени у најбољем случају за њега (уколико до 30.4.2016. године није имао заосталог доспелог, а неплаћеног дуга) могао да измири дуг за 220. рату предметног кредита која је доспела 30.4.2016. године, што значи да му је после тога најмање преостао укупан дуг по предметном кредиту у износу од 527.843,83 динара и то по основу осталих рата од 221. рате па до 240. рате и то: за 221. рату, која је доспела 31.5.2016. године у износу од 27.696,00 динара (рату чине главница и редовна камата), за 222. рату, која је доспела 30.6.2016. године у износу од 27.696,00 динара, за 223. рату, која је доспела 31.7.2016. године у износу од 27.696,00 динара, за 224. рату, која је доспела 31.8.2016. године у износу од 27.696,00 динара (све су ово рате које чине главница и редовна камата), за 225. до 240. рату, која је због раскида уговора доспела 9.9.2016. године у износу од 417.059,83 динара (рате чине само главница без редовне камате и редовна камата само за период од 1.9.2016 године до 9.9.2016. године).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, те одредаба члана 262 став 1, 1065, 277 став 1 и 324 став 1 Закона о облигационим односима, првостепени суд је одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

Наведено чињенично стање утврђено је потпуно и поуздано и оно логично и недвосмислено произлази из доказа изведених у првостепеном поступку, па наводима жалбе тужиоца чињенично утврђење првостепеног суда није доведено у сумњу.

Правилно је првостепени суд одлучујући о постављеном тужбеном захтеву, а поштујући начело диспозиције странака као и правна правила члана 8 ЗПП, на основу правилне примене наведених законских прописа нашао да је тужбени захтев тужиоца делимично основан.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца којима се побија одлука из става другог изреке ожалбене пресуде указивањем да је тужилац највећи део износа свог потраживања доказао, док је преостали износ учинио вероватним, а обзиром на то да је тужени оспорио висину тужбеног захтева онда је терет доказивања чињеница прешао на њега.

За своју одлуку којом је делимично укинут платни налог издат решењем Првог основног суда у Београду Пл 1672/2017 од 26.5.2017. године и одбијен тужбени захтев за износ од 110.586,20 динара са каматом од 9.9.2016.године, првостепени суд је дао јасне и довољне ралоге које у свему прихвата и Апелациони суд.

Странка која трвди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није другачије прописано. Странка која оспорава постојање неког права, сноси терет доказивања чињенице која је спречила настанак или остваривање права или услед које је право престало да постоји, ако законом није другачије прописано. С друге стране, према одредбама члана 231 Закона о парничном поступку ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, примениће правила о терету доказивања.

Наиме, према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке, могуће је да је туженом поред дуга за рате од 221. до 240. рате у износу од 527.843,83 динара који је утврђен на основу расположиве документације, преостао дуг за још три рате доспеле пре 31.3.2016.године, што би уз законску камату могло резултирати дугом туженог у износу како га је тужилац утврдио на дан 9.9.2016. године од 638.430,03 динара, или приближно том износу од око 620.000,00 динара до 638.430,03 динара, што ће свакако бити могуће прецизно утврдити уколико тужилац достави доказе о уплатама туженог за период од 2000 до 2004.године. Имајући у виду законске одредбе, као и да је на тужиоцу био терет доказивања околности везаних за висину постављеног тужбеног захтева, а да се из наведеног налаза и мишљења вештака не може на несумњив начин утврдити да тужени дугује већи износ од 527.843,83 динара, јер налаз у преосталом делу за износ од још 110.586,20 динара није прецизан и јасан, правилно је поступио првостепени суд када је применом правила о терету доказивања, одлучио као у ставу другом изреке ожалбене пресуде, јер тужилац и по оцени овог суда није доказао тврдње да му тужени дугује и износ од још 110.586,20 динара, због чега је одлука из става другог потврђена сходно члану 390 ЗПП.

Приликом одлучивања Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе и закључио да су без утицаја на законитост и правилност првостепене пресуде, како у односу на утврђено чињенично стање, тако и на примењено материјално право у поступку доношења исте.

Како првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка на које другостепени суд пази по службеној дужности, те како је иста заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и донета на основу правилне примене материјалног права, то је одлучено као у изреци.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредаба члана 153 и 154 ЗПП, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из Закона о судским таксама.

**Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић